

Ladislav Kubíček

Transfuzie krve Kristovy

Přinášení obětních darů a jejich obětování při mši svaté není pouhý obřad a netýká se jenom kněze. Chceme-li se skutečně účastnit mše svaté, musíme na patěnu a do kalicha vložit všechno. Pán Bůh bere i naše bolesti, starosti, celou naši budoucnost i lidi, kteří nám dělají starosti. Víno vymačkané z hroznů připomíná naše slzy a náš pot. Všechno to je třeba dát jako oběť do mše svaté. „Toto je moje tělo,“ říká Ježíš už ve čtvrték a umírá až v pátek. Jestliže mu nevalil rozdíl dvaceti hodin, nevádí mu ani rozdíl dvou tisíců let. Při každé mši svaté se znovu za nás obětuje. Svaté přijímání - communio – je spojení člověka s Kristem. Opravdu spojují své srdce s jeho srdcem? Svou krev s jeho krví? Uvědomuji si, že tu jde o transfuzi Kristovy krve do mých žil? Kojící matka živí dítě svým tělem. Je to důležité nejen pro výživu, ale i pro jejich citový život. Podobně jsme i my syceni tělem Kristovým.

Radost – mohutnost duchovního života

Radost nejsou jen emoce nebo pouhý citový doprovod, radost je v křesťanství cosi základního. Je to hodnota, mohutnost, dar, nejen pocit. Pokud nejsme radosti schopni, nevymlouvejme se na povahu. Nezdůvodňujme ji rádoby vědecky: „Já za to nemohu, mně to řekl psycholog.“ Hlásat radostnou zvěst je naším posláním! Ale my raději používáme cizí slovo evangelium, jen abychom si neuvědomili základní hřích křesťana, když kolem sebe radostnou zvěst nešíří! Kdybychom lidem dovedli pomoci správně zhodnotit utrpené ztráty a nabídli jim větší hodnoty, kdybychom jim ukázali cestu k radosti, mnozí by nemuseli skončit s depresí na psychiatrii. Stejně jako pokoj, i radost z nás musí druží vycítit, vysát a převzít. O naši filozofii mnozí stát nebudou. O radost stojí všichni. Proto Kristus neposílá učedníky do světa hlásat nauku o Boží Trojici, ale radostnou zvěst. „Radujte se, znovu vám říkám, radujte se!“

Aby mě nic nevykolejilo

Nenaučí-li se člověk ovládat své pocity, každá bolest a nepříjemnost ho rozladí, někdy i rozzuří a může vést až k sebevraždě. Jak to naučit ateistu? Proč ten by měl snášet nepříjemnosti? V kriminále byl se mnou na cele kluk, a ten se rozzuřil, kdykoliv měl hlad. Nezbylo než mu dávat vlastní chleba. Ale i inteligentní lidi jsou ve vleku emocí a pocitů. Láska ke Kristu nás činí jemu podobnými a díváme se na nepřítel jeho očima. Své jednání je nutno motivovat něčím vyšším než pocity. Motiv naší radosti musí být tak silný, abychom se uměli radovat i z toho, co bolí. Tušíme tu výsadu,

kteřou máme? Nevzdávejme se jí! Osvojme si ji trpělivým učením. Při každém píchnutí v zádech řekněme: „Děkuji ti, Pane“, „velebí má duše Hospodina.“ Zvykněme si poděkovat i za to, že nás někdo pomlouvá, že lže. Jakmile si na to zvykneme, nic nás nemůže vykolejit.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)

Richard Rohr

Stále potřebují pomoc

Po dvaceti letech poradenství, pastorační a neohrabaných pokusů pomáhat jiným lidem, docházím k ne tak docela zřejmému, zato neúprosnému závěru: mnoho z naší pomoci je něco jako naděje na ubytování v 1. třídě na Titaniku. V prvním okamžiku má člověk dobrý pocit, ale pak to nakonec nevede k ničemu. Velká díra zející v boku lodi zůstala bez povšimnutí a my se pak divíme, když se lidé topí, stěžují si nebo se uchylují do záchranných člunů. Většina lidí, kterým jsem se pokoušel pomoci, stále ještě potřebuje pomoc. Situace se změnila, ale jádro zůstalo nezasazeno.

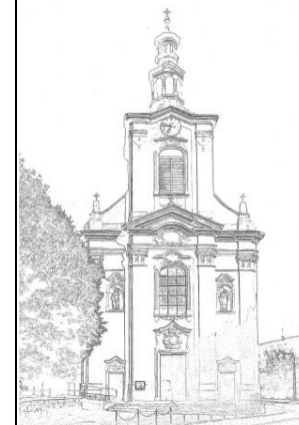
Co je tím jádrem? A jak se ho můžeme dotknout? Co to v podstatě znamená někomu jinému pomoci? Když na tyto otázky najdeme odpověď, dojdeme blízko k tomu, co světová náboženství chápou jako pravou duchovní službu. Je to něco, co se naprosto nepodobá žádné jiné formě pomoci. Taková služba má mnoho zdánlivých a nepravých tváří. To, o čem hovoří Ježíš, Buddha, Konfucius, svatí a proroci, je absolutní **Pomoc, která jediná je hodna toho jména** – radikální pomoc, kterou nikdo z nás nemůže druhému dát. My na ni můžeme pouze poukazovat a ujišťovat, že tato pomoc je zde. V tom spočívá počátek i konec práce každého ryzího náboženství; vše ostatní je druhotné.

Nazývejme to třeba **milost**, osvícení, vrcholná zkušenost, **křesť Duchem, zjevení**, vědomí, růst nebo **sebeodevzdání; dokud ale takový práh nepřekročíme, lidem se od nás nikdy v pravém a trvalém smyslu pomoci nedostane.**

(meditace pro pátek 13. týdne v mezidobí)

Václav č. 26 (2021)

27. 6. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

13. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

- Nedělní sbírky 27.6.21 zašleme prostřednictvím Diecézní charity Brno na **pomoc Jižní Moravě**.
- **Farní kavárna** tuto neděli **nebude**.
- **Náboženství dětí** v tomto školním roce už nebude. Bude pokračovat opět od září. Prosím rodiče, aby při výběru odpoledních aktivit pro příští školní rok měli na mysli pořadí priorit při jejich výběru.
- **Během letních prázdnin farní týdeník Václav nebude vycházet**. Na čtenáře se těšíme znovu v měsíci září.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

16. Ježíš činí všechno nové III

„Znám to místo," řekl Vincent Ortez „a mám za to, že tam vedou sázky na černo, a proto nechtějí být do něčeho zavlékáni."

Nakonec policie neměla nikoho, kdo by žádal vyšetřování. Mohli Pedra propustit a tak se vrátil do Střediska, do naší péče. Druhý den ráno byl na nohou daleko dříve než kdokoliv jiný. Svým zpěvem probudil celý dům. Zpíval z plných plic; každého zdravil v takové náladě, že jsme ho nemohli kárat. Z Pedra se stal jiný člověk. Srdce měl naplněné opravdovou radostí.

Ne všichni naši chlapci měli takovéto dramatické zážitky. Většina hochů, kteří přišli k nám do Střediska a našli tam svůj citový domov, jsou jen obyčejné, osamělé děti. Nikdy v životě neměly vlastně o nic zájem. Ve vlastních domovech postrádaly pocit, že jsou tam vítány, protože tam opravdu vítány nebyly. Dostávaly se do těžkostí, které však byly často jen docela malicherné, pouhé příznaky.

Měli jsme například jednoho pěkného chlapce, který považoval Středisko za svůj skutečný domov. Docela obyčejný hoch, jmenoval se Lucky. Měl široký úsměv, jiskry v očích, ale nemohl se pořádně usadit. V jedenácti letech začal chodit za školu a běhat po celém Brooklynu s gangem Panovníků. Jeho oblíbeným sportem bylo rozbít okno policejního vozu a utéct. Smělými skoky běhal po střechách domů a ne jeden strážník se při jeho stíhání pořádně zadýchal. Jen se smál, když se mu nějaký skok nepovedl a on se v poslední chvíli zachytil třeba požárního žebříku.

Pak začal chodit s Draky, a když mu bylo patnáct, zvolili si ho za vůdce. Svůj úřad vykonával však jen krátce, protože se záhy octl ve vězení: ztloukl svého třídního učitele. Pustili ho za šest měsíců, ale ani potom nebyl schopen zapustit kořeny. Chodil do pekařské školy, ale nesnášel se tam s učiteli. Přešel do školy kuchařské, ale nesnášel se s učiteli ani tam. Šel se učit řeznictví a i tentokrát byl pro spor s učiteli ze školy vyhozen. Naše Středisko bylo jediným místem na světě, kde Lucky strávil noc z vlastní vůle. V okamžiku, když vešel do našich dveří, měl pocit, že je doma. Sám pak vítával nově příchozí svým širokým úsměvem a říkával jim: „Obzvláště se mi líbí, že tu nikoho nezajímá vaše rasa nebo národnost. Podívejte, jsou tu chlapci bílí i barevní, – a všichni jsou tu pomícháni v Bohu." Lucky měl úžasně hlubokou duchovní zkušenost. Pocit vřelosti a přátelského zacházení si spojil s naším Střediskem tak silně, že nám dalo mnoho práce posunout ho na další stupínek životní dráhy. Nechtěl dělat nic jiného než zůstat tady a pomáhat nám. Tak jsme ho tedy

nechali. Lucky je náš velmi spolehlivý údržbář. Svých týdenních deset dolarů si vyslouží víc než poctivě. Jednou, až k tomu bude vhodný čas, i Lucky se odstěhuje, tak jako ostatní hoši. Než ale ten jeho čas přijde, je u nás srdečně vítán.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Myšlenky na měsíc červenec

FRANCISCO FERNÁNDEZ – CARVAJAL: ROZMLUVY S BOHEM

1. Skrze naši práci a plnění povinností nás Ježíš zve k následování a vybízí nás, abychom jej postavili do středu své existence, abychom mu sloužili v díle evangelizace světa.
2. Když dnes budeme v blízkosti svatostánku, nespomeňme Ježíši povědět o přátelích, které k němu toužíme dovést, aby je uzdravil.
3. Radost je jednou z nejmocnějších zbraní na tomto světě: uklidňuje, odzbrojuje, podmaňuje, přitahuje.
4. Bez modlitby by byl křesťan jako rostlina bez kořenů, která zakrátko uschne bez možnosti vydat plody.
5. Naše přátelství s Kristem by mělo být den ze dne hlubší a upřímnější. Snažme se proto vyhýbat jakémukoliv dobrovolnému hříchu a uchovávat si srdce pro Boha.
6. Kristus nás očekává denně ve svátosti Eucharistie. Když přistoupíme ke svatostánku, nalezneme ho tam. Tato úžasná Ježíšova přítomnost by měla denně obnovovat náš život.
7. Pro křesťana, který žije s Bohem, má být práce modlitbou. Práce život modlitby nejenže nechromuje, ale stává se jejím motorem.
8. Všímejme si Božího Syna při jeho práci a často se ptejme: „Co by Ježíš udělal na mém místě?"
9. Pokud křesťan skutečně následuje Krista, nemůže být uzavřený sám do sebe, nevšímavý a netečný k tomu, co se děje v jeho okolí.
10. Jednou z hlavních příčin vysoké hodnoty časté svaté zpovědi je skutečnost, že když ji konáme dobře, je zcela vyloučeno, že bychom se dostali do stavu vlažnosti.
11. Zvykni si každou osobu, se kterou jednáš, poroučet pod ochranu jejího anděla strážného, aby se jeho pomocí stala dobrou, věrnou a radostnou. Komunikace pak bude snadnější.
12. Nikdo nedává, co nemá. Abychom mohli předávat nauku Církve, je v první řadě třeba ji v sobě mít.
13. Pán z nás chce mít svaté v pravém slova smyslu, uprostřed našich povinností, svaté, kteří se vyznačují svatostí radostnou a přitažlivou, vedoucí druhé k setkání s Kristem.

14. Díky naslouchání Božímu slovu a jeho přijetí člověk dokáže pochopit sám sebe a dát svému životu smysl.

15. Věrnost Bohu se pěstuje den ode dne, obvykle ve věcech zdánlivě málo významných, v drobných povinnostech každého dne.

16. I my máme jednat jako apoštolové – denně odpovídat na milosti, které dostáváme, být každý den věrný. Tak dojdeme cíle, kde nás očekává Kristus.

17. Čím jsme Bohu blíží, tím větší máme účast na jeho lásce a životě; čím víc porosteme v Božím synovství, tím bude naše radost větší a citelnější.

18. Ve světle Kristova kříže není místo pro strach z bolesti, protože chápeme, že v bolesti se projevuje láska: láska skutečná, naše láska k Bohu a ke všem lidem.

19. Pros Pána, abys byl stále dobrým kořením v životě ostatních.

20. Prosme usilovně Pána, abychom u lidí ve svém okolí vždy viděli především to dobré, dokážeme jim tak odpustit jejich chyby a pomůžeme jim je překonat.

21. Každý věřící, který plní Boží vůli, je bratrem Kristovým, protože se připodobňuje tomu, který vždy konal Otcovu vůli.

22. Toto je klíč ke dveřím do království nebeského: Ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce...ten vejde.

23. Když zjistíme, že Bůh od nás něco žádá, máme to učinit ochotně a s radostí.

24. Bůh zasévá do všech. Každému člověku uděluje pomoc potřebnou k jeho spáse.

25. Tomu, kdo se snaží a je horlivý, bude od Boha dána veškerá pomoc. Avšak tomu, kdo nemá lásku ani horlivost, neudělí Bůh nic.

26. Vnitřní život je určen k růstu, stejně jako láska: Pokud řekneš dost, jsi uvnitř mrtev.

27. Naše slabosti nám pomáhají hledat Boží milosrdenství, být pokorní. Větší pokora je ku prospěchu všem ostatním ctnostem.

28. Kdo nedýchá, zemře udušením. Kdo nepřijímá poslušně milost, kterou Bůh neustále uděluje, zemře udušením duchovním.

29. Pán počítá s neúspěchy, ale také očekává v průběhu našeho života mnoho malých vítězství. Dosáhneme jich pokaždé, když zachováme věrnost vnuknutím a podnětům Ducha Svatého.

30. Přátelství, pokud je opravdové, se upřímným napomenutím prohlubuje a zušlechťuje.

31. Budeš-li muset opravovat chyby, čiň tak s láskou, ve vhodnou chvíli, aniž bys druhého ponížil, a se snahou poučit se a zlepšit v tom, co u druhých opravuješ.